

[Holmberg.]

fører Rørdam, mener, at lovforslaget dækker nogle huller i loven, men ikke dem alle. Højesteretssagføreren nævner herefter overskrift og tekst, der ofte totalt mangler overensstemmelse. Vi er mange i det høje ting, der sandelig også har været udsat for, at der ikke har været megen overensstemmelse mellem tekst og overskrift. Højesteretssagføreren opfattelse er her, at det kan være så groft, at straf også her kan være på sin plads. Det er muligt, at det er sværere, men vi kan i alle tilfælde drøfte også det i retsudvalget.

Vi ved da alle, at vi i forvejen har straffebestemmelser, og vi har også set for nylig i et usædvanlig groft tilfælde, at en redaktør udnævnes til „symbol“ på den skyldige. Det kan nemt føre til, at også straffen bliver udlagt som symbolsk. En virkelig klækkelig tillægsbøde her kunne sikkert være på sin plads.

Så vil jeg gerne pointere, at vi skal tænke os meget godt om, for som lovforslaget er udformet, kan det ikke bruges, da det kan betyde en fare for ytringsfriheden, og det er klart, at der er ingen, der vil være med at begrænse den. Men vi er som sagt villige til at drøfte ændringer i de nuværende forhold, og vi vil gerne være med til at sikre den såkaldt almindelige mand mod tilfældige overgreb og smagløse udleveringer af privatlivet. Vil aviser og ugeblade fortsat løfte dyner og rode i folks privatliv på den mest påtrængende facon, må de være klar over, at det kan komme til at koste dyrt. Vi finder altså, at vi kan drøfte forskelligt. Vi ved desværre også, at mange borgere føler, at de står magtesløse over for presseovergreb. Det er ingen tjent med, slet ikke pressen. Jeg tror ikke, at lovforslaget, som det er udformet, kan bruges, jeg tror ikke, det går an at fikse konkrete beregninger for fastsættelse af en bødes størrelse. Det er sikkert alt for enkelt.

Som det vel er fremgået, er vi positivt indstillet over for lovforslaget, men vi må se på mange enkeltheder under det kommende udvalgsarbejde.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Det lovforslag, som kristeligt folkeparti har fremsat, berører et emne, som jeg tror optager ganske mange i befolkningen. Der

har på det sidste været eksempler på krænkelse af det hensyn til privatlivets fred, som er en forpligtelse også og ikke mindst for pressen.

Såvel i bemærkningerne til lovforslaget som i sin fremsættelsestale anfører kristeligt folkeparti, at de nuværende straffebestemmelser er for lempelige og derfor ikke i tilstrækkelig grad forebygger overgreb. Forslagsstillerne mener, at det især skyldes det forhold, at det er en enkelt person i form af den ansvarshavende redaktør og ikke bladjeren som sådan, der retsforfølges. Jeg ved ikke, om det er bevidst, men forslagsstillerne kommer her til at angribe et af de væsentligste principper for en fri dagspresse.

Det er en efterhånden alment accepteret holdning, at bladets redaktionelle ledelse ikke bør være underkastet censur af et blads økonomiske ledelse. Selve dette, at et blads redaktionelle linje lægges af bladets redaktionelle ledelse, vil for mange stå som selve forudsætningen for, at et dagblad kan føre en selvstændig linje.

Jeg tror ikke, det er muligt at opretholde forslagsstillernes tankegang om retsforfølgning af de økonomiske ejere, uden at man samtidig kommer til at ændre ved princippet om den redaktionelle frihed. Jeg ved ikke, om det er forslagsstillernes hensigt at begrænse den redaktionelle frihed. I så fald er jeg uenig med forslagsstillerne. Hvis det derimod kun er forslagsstillernes hensigt at søge sådanne straffebestemmelser fastlagt, at det forpligtende hensyn, som en fri presse skal varetage, kan styrkes, ja, så er der rimelig grund til i et udvalg at få gennemdrøftet hele denne problemstilling, men jeg må som sagt på forhånd advare imod, at man så følger den linje, som lovforslaget er udtryk for.

I et demokrati er der to væsentlige hensyn at varetage i spørgsmålet om pressens stilling. Det er selve forudsætningen for et demokratis opretholdelse, at man har en fri presse, der føler et ansvar for rollen som kritisk overvåger af myndigheder og samfundsliv i det hele taget. Det andet hensyn er beskyttelsen af privatlivets fred. Også det er en fundamental forudsætning for et demokrati. Enhver vil kunne forstå, at der kan opstå kollisioner mellem disse to hensyn. Det må være lovgivernes første forpligtelse, at der ikke stilles så strenge krav til dagspressen, at den reelt bliver afskåret fra at